

Ioan Miclău:

INTRE LUPII DACIEI

INTRE LUPII DACIEI STIU CA MA FACUSEM OM, si erau vremurile acelea, imi amintesc bine, cand muntii cei tineri pe spinarea carora aveau sa creasca padurile, erau inca in clocot in burta Terrei. Stiu ce zic, si nu pentru ca doar cetim azi in istoria scrisa, despre acea istorie nescrisa, ci prin faptul ca eram de fata cu haita mea de lupi. Si nu-i totuna cand vezi cu ochii, sau numai auzi cu urechile, fiindca auzim multe in lume de care te poti indoi a fi si adevarate. Dar in cazul de fata, nu vad ce ar castiga cineva sa se indoiasca de vorba mea, ca dacul a fost un lup. Pentru ca cinstiti sa fim, la alte popoare oamenii sustin ca se trag din elefanti, lei, tigri, soimi, maimute. Sunt eu gresit? Ba inca sa fiti auzit ce urlete scoteam cand ne razbea foamea.

A ne sfasia intre noi chiar lupi fiind toti, nu era ceva neobisnuit. Cum am simtit eu insa transformarea mea din lup in om, a fost de fapt o metamorfoza ceva mai inteligenta, nu numai chiar dupa vechea lege, de a te da de trei ori peste cap, si te vedea-i om in doua picioare. Nu, timpul nici nu-l masuram in acea vreme, asa ca zburasera cateva milenii si cateva zile, pana a simti eu ca sub etichetele mele de lup, crapa coaja Terrei si incepura sa-si arate noii munti, limbile lor de foc. Te ardea nu altceva. Am rupt-o la fuga peste brazde si damburi, peste vai si prapoane urland si rupandune unii pe altii cu coltii, dar mai ales cu ghearele.

Lup sau om, de fapt tot fiinte sunt, iar setea si foamea trec deopotriva prin fiecare, si asta inca de pe vremea protozoarelor formara o lege naturala pe care nimenea nu o putura schimba nici pana in ziua de azi, dar nici viitorul nu va incerca nici a visa macar s-o schimbe. Cei drept, e unica necesitate ce a ramas intacta, asa cum o zamislise ziditorul vietii. Ceea ce mi se parea mie insa un mare secret, desi inca eram lup, era un fel de a gandi, de a mirosi spre un adevar greu de controlat si de stapanit deocamdata, si spre acest secret priveam in mintea mea de lup.

Trebuia insa sa mai curga timp, lava vulcanica sa varfuiasca deplin muntele tanar, apele gheturilor topite sa se retraga spre Euxene, ca sa-mi pot croii insfarsit drum spre Sarmisa. Aici la Sarmisa era visul meu, fiindca padurile vechi crescuro acolo din vremea uitata. Terra se pierduse demult de surorile sistemului sau solar, batatorea de multe milenii de ani lumina si zile, orbita sa celestiala. Simteam ca exist, respiram, imi pipaiam labele paroase de lup, numai intre urechi , desigur foarte curios, mai simteam un impuls de sens si autoaparare, dandu-mi certitudinea de fiinta. Alergam urland spre Sarmisa, caci acolo valtoarea caldurilor racise, desimea padurilor asigura linistea necesara trecerii mele la starea de om. Si lupul din mine se facu Dac.

Ca ma pot transforma iar in lup, e un secret ce nu-l divulg, dar nici n-asi sfatui pe nimeni sa verifice proba, fiindca nu mai port responsabilitatea lupului, doar simt ca un om, durerea mea de lup. Ce nu trebuie oricum uitat, e adevarul ca dac-roman inseamna o continuitate infinita.”